

Sergels torg i brand

Avrättningar som serier

DET FÖRSTA man frågar sig är om det är en del av ironierna att Marie-Louise De Geer ställer ut i Svensk-Franska Konstgalleriet. Verkens sötma kan visserligen påminna om Fautriers när han pudrat sin pasta som mest, men vid den mycket ytliga likheten upphör också de flesta möjligheter till jämförelser med vad man är van att möta både på detta galleri och många andra. En annan möjlighet är att hon valt det här galleriet för att vara säker på att bli tagen på allvar. Men gör man det får man faktiskt skylla sig själv.

Marie-Louise De Geer blir kanske purken om jag karaktäriserar henne som en mondän baby-doll som visar sig ha svavelsyra i ådrorna när man tafsat på henne en stund. Men jag tycker inte det är någonting att bli stött över. Det känns inte alltför sällan som om konsten i allmänhet och den svenska i synnerhet saknade personer med hennes espri. Hon har nämligen humor, bland annat.

Utställningen är en skön blandning av rosa siden, mjuk teddy i samma färg och allsköns lull-lull från välförsedda möbelmagasin för dockskåp. Människorna som uppträder i hennes målningar är fångna i sina fördomar och i en budoarvärld där de ur frustration födda erotiska fantasierna spelar en roll som är på en gång satanisk och oskuldsfull. Kukarna sprätter upp som gubben ur sina vadderade lådor och är försedda med allehanda bisarra attribut, alltifrån stekta ägg till vattenklosser som står redo.

Det är när dessa tingestar kombineras med de dukade festborden i miniatyr, som får temperaturen att bokstavligen stiga genom de sinnrikt inbyggda termometrarna, som man börjar ana åt vilket håll

hon syftar och förnimmer svavelsyran i pulsen.

Marie-Louise De Geer avskyr rollen av "söt flicka" som samhället har för vana att tilldela personer av hennes sort. I sin protest väljer hon den infama ironin i stället för att visa sin vrede naken. Hon gör detta genom att leva upp till rollen på ett sätt som inga salonger där rollen omhuldas drömt om. Den genomförs till det yttersta: i katalogen, som för övrigt är en högst underhållande del av utställningen, påstår hon att konstverken inte har det minsta med hennes själv eller någon annan del av hennes personlighet att göra, utan att alltsammans bara är reproduktioner av vad hon hört, sett eller drömt. Fan tro't! Det finns gott om rävar i hennes röda man, och bockfötterna sticker fram under kjolarna på henne.

Genom att hon använder sig av sin humor blir hennes förakt heller inte blint. Liksom de erotiska objekten är fyllda av sinnlighet är personerna i hennes bilder omfattade med en öm medkänsla, i varje fall de manipulerade. När Marie-Louise De Geer visar att hon kan täcka detta känsleregister visar hon också att hon är något så sällsynt som en god komedienn. Att hon har en viss förmåga att reta både skönandar och samhällsbevarare gör henne inte mindre rolig.

M-L De Geer: "På utställning".

kantiga, men drastiskt uttrycksfulla former. Händelsernas sociala komplikationer undgår henne inte heller.

I "Kontorist Svenssons sista... med samma ton-

och möbler i stoppad textil. Den sinnlighet som jag kan föreställa mig att vissa av föremålen borde utstrålat fastnar någonstans på vägen.

OLLE GRANATH